

## Αλλάζει ο καιρός, αλλάζει κι η διάθεσή μας...



Επιμελείται και γράφει: Η Βασιλική Σωτηριάδη

Αλλάζει ο καιρός, αλλάζει κι η διάθεσή μας, κι η ψυχολογία μας όπως είθισται να λέμε στις μέρες μας. Είμαστε πιο επιρρεπείς στην θλίψη, στην στενοχώρια και σε οποιοδήποτε άλλο αρνητικό συναίσθημα. Χάνουμε την επαφή μας με την μυστηριακή ζωή, με το Θείο γενικότερα. Η ενοχή, ο φόβος, η αίσθηση του κριτή που θα μας βάλει στο "εδώλιο του κατηγορούμενου" μας κάνουν να αναβάλλουμε την μετάνοια και την εξομολόγηση. Κι όλα αυτά είναι απλά μια διαστροφή του νου, οι λογισμοί, όπως τους ονομάζουμε στην εκκλησιαστική/πνευματική γλώσσα, που πολλές φορές, συνειδητά ή ασυνείδητα επηρεάζουν κι ακόμη χειρότερα ελέγχουν την ζωή μας.

Πόσες φορές έχουμε πιστέψει κάτι που σκεφτήκαμε για κάποιον συνάνθρωπό μας, χωρίς να έχουμε ρωτήσει τον ίδιο και φυσικά χωρίς να ισχύει;! Πόσες φορές νομίζουμε ότι κάποιος μας στραβοκοίταξε, μίλησε για εμάς πίσω απ' την πλάτη μας επειδή διέκοψε την συζήτησή του καθώς εμείς

τον πλησιάζουμε; Κι όμως, αν καθίσουμε λογικά να σκεφτούμε όλες αυτές τις περιπτώσεις, θα καταλάβουμε πως το μεγαλύτερο ποσοστό αφορά πράγματα που βγάλαμε απ' το μυαλό μας κι όχι για περιστατικά που πράγματι ισχύουν. Όχι φίλοι μου, δεν τρελαθήκαμε, πρόκειται απλώς για την ανάγκη μας να τα δικαιολογούμε όλα, να ψάχνουμε για όλα να βρούμε μια λογική εξήγηση.

Ας κοιτάξουμε όμως τον εαυτό μας: είμαστε πάντα εμείς εύχαρεις, πρόσχαροι άνθρωποι που φερόμαστε άψογα σε όλους; Αν απάντησες ναι, νομίζω πως βιάστηκες. Όλοι έχουμε τις καλές και τις κακές μας στιγμές, περιπτώσεις που δεν θέλουμε να αντικρίσουμε κανέναν, να αποφύγουμε οποιαδήποτε κοινωνική επαφή και συζήτηση. Σ' αυτήν την περίπτωση, πως νομίζεις ότι μας βλέπουν οι άλλοι; Συνήθως, όπως τους βλέπουμε κι εμείς... Γιατί να περιπλέκουμε την ζωή μας σε ανούσιες καταστάσεις, σε αέναους κύκλους σκέψεων και προβληματισμών που μας γεμίζουν σύννεφα στενοχώριας και διώχνουν τον ήλιο της χαράς μακριά;

Πως να χαρούμε πραγματικά;

Η απάντηση είναι η αγάπη! Αν πραγματικά αγαπήσουμε τον Θεό, τον εαυτό μας και τον πλησίον, όλα αυτά τα ζητήματα θα λυθούν. Διότι η αγάπη, δικαιολογεί, καρτερεί, προσμένει, δεν επιζητά ανταλλάγματα, δεν έχει φθόνο, δεν αδικεί! Η αγάπη θα διαλύσει τα νέφη των λογισμών και θα πλημμυρίσει την καρδιά μας με ακτίνες φωτός της χάριτος του Θεού! Η αγάπη θα αναστρέψει τον φόβο, την ενοχή, την αμετανοησία! Η αγάπη μας θα αρκεί να τρέφει εμάς και τους γύρω μας. Αγάπη που προέρχεται από την προσευχή μας στον Χριστό, από την μελέτη της Αγίας Γραφής και άλλων ιερών βιβλίων. Αγάπη που πηγάζει απ' την λαχτάρα μας να πλησιάσουμε τον Θεό.

Παράδειγμα τέτοιας αγάπης του ανθρώπου αλλά και συγχώρεσης των αμαρτιών μας είναι μια ιστορία από τον βίο του Αγίου Ιακώβου του Ασκητού που σας παραθέτω πιο κάτω.

Καλή ανάγνωση φίλοι μου!

"Κάποτε μερικοί ακόλαστοι και φθονεροί άνθρωποι οδήγησαν στον Όσιο μια πόρνη. Αυτή, αφού με δόλο κατόρθωσε να εισέλθει στο κελί του, τον προκαλούσε να διαπράξει αμαρτία μαζί της. Εκείνος όμως της υπενθύμισε την τιμωρία του μέλλοντος πυρός. Έτσι, την έκαμε να συναισθανθεί την αμαρτωλότητά της, να μετανοήσει, να αλλάξει τρόπο ζωής και να ακολουθήσει πλέον αναγεννημένη πνευματικά τον Χριστό.

Επειδή όμως κανένας δεν ξεφεύγει από τις ενέδρες του διαβόλου, συνέβη και ο Όσιος αυτός να πέσει σε μεγάλο παράπτωμα, για να γίνει παράδειγμα σε όλους τους αμαρτωλούς και οδηγός προς μετάνοια. Να, λοιπόν, τι συνέβη: Κάποιος άνθρωπος επιφανής είχε μια θυγατέρα δαιμονισμένη, την οποία πήγε στον Όσιο να την θεραπεύσει. Εκείνος προσευχήθηκε και αμέσως το δαιμόνιο έφυγε και άφησε ελεύθερη τη νέα. Ο πατέρας της όμως, επειδή φοβόταν μήπως και πάλι το δαιμόνιο ενοχλήσει την θυγατέρα του, την άφησε στο σπήλαιο του Αγίου. Για συντροφιά της άφησε εκεί και το νεότερο αδελφό της. Ο ασκητής όμως Ιάκωβος νικήθηκε από την επιθυμία και διέφθειρε τη νέα. Και στη συνέχεια, για να μη γνωστοποιηθεί η μυσική του πράξη και εξευτελισθεί, φόνευσε και τη νέα και τον αδελφό της και έριξε τα σώματά τους στο ποτάμι που ήταν εκεί κοντά.

Ύστερα από τα φοβερά αυτά εγκλήματα που διέπραξε, έχασε κάθε ελπίδα για σωτηρία και του δημιουργήθηκε η ακατάσχετη επιθυμία να αφήσει την ασκητική ζωή και να επανέλθει στον κόσμο. Στο δρόμο όμως τον συνάντησε κάποιος ευλαβής μοναχός, στις παραινέσεις του οποίου πειθάρχησε ο Όσιος,

που αποφάσισε να κλειστεί μέσα σε ένα τάφο και να υπομείνει κάθε σκληραγωγία. Εκείνο τον χρόνο σημειώθηκε στη χώρα μεγάλη ξηρασία και ο Θεός κατά θαυμαστό τρόπο μήνυσε στον Επίσκοπο της πόλεως ότι, αν δεν προσευχηθεί ο Όσιος Ιάκωβος που διαμένει στον τάφο, δεν θα λάβει τέλος η ανομβρία. Αμέσως λοιπόν, τότε ο Επίσκοπος επισκέφθηκε τον Όσιο, μαζί με όλο τον λαό και τον παρακάλεσε να προσευχηθεί, για να ανοίξουν οι κρουνοί του ουρανού. Ο Όσιος, μετά από την παράκληση του Επισκόπου, προσευχήθηκε με άκρα ταπείνωση και βαθιά πίστη στον Θεό. Και ο Θεός άκουσε την προσευχή του, διότι, αν και είχε διαπράξει βαρύτατα αμαρτήματα, είχε ειλικρινά μετανοήσει και έστειλε πλούσια την βροχή στη γη.

Το θαύμα αυτό έδωσε στον Όσιο την ελπίδα αλλά και τη βεβαιότητα ότι ο Θεός τον συγχώρεσε. Και με την ελπίδα και τη βεβαιότητα αυτή συνέχισε τον επίπονο ασκητικό του βίο."

<http://www.saint.gr/>